

Kazalo vsebine

Zmešnjava pravljic	4
Pravljic ni nikoli preveč	8
Prebrisani kuhar	11
Sreča v nesreči	12
Glasbeni nastop	13
Prav posebno sporočilo	14
Groza na ladjici	15
Otožnost	16
Išče me sreča	17
Prešeren, kot ga vidijo osmošolci	18
Moj pečat	22
Pesniški kotiček	26
Obsojena zaradi tihotapljenja - realistične zgodbe	31
Vrana, ki je mela dost	35
Angleški kotiček	36

Urednica: Sanda Zupan

Mentorice besedil: Sanda Zupan, Mojca Kavčič, Urša Prša, Barbara Ahačič
(besedila v angleščini)

Mentorica likovnih izdelkov: Katja Operčkal

Marec 2021

Zmešnjava pravljic

Nekoč je živela deklica z rdečo kapico. Vsi so jo klicali Rdeča kapica. Živela je globoko v gozdu, v hišici s sedmimi palčki. Nekega dne so se palčki med seboj sprli in odšli vsak po svoji poti. Rdeča kapica jih je poskušala pomiriti, a ji ni šlo najbolje.

Vsak palček si je želel zgraditi svojo hišo, kjer bi živel. Pri tem so si pomagali s stvarmi v naravi. Prvi palček je začel graditi hišo iz slame, drugi palček iz lesa, tretji iz opeke, četrti iz gline, peti palček iz bambusa, šesti diz zemlje in sedmi palček iz listja. Vsi so se pridno lotili dela in do večera končali svoje hišice. Ponoči

iz gozda velikokrat pridejo volkovi, zato so se brž zaprli v hiše. Takrat pa se je začela močna nevihta.

Prvemu palčku je odpihnilo hišo, kot bi mignil. Zeblo ga je, ves je bil moker in ni

vedel, kaj naj počne. Napotil se je nazaj k Rdeči kapici. Hodil je ure in ure, a hiše ni mogel najti. Naenkrat se je za drevesom prikazal strašni volk. Palček je bežal stran, a zaman. Volk ga je pojedel.

Nekaj trenutkov kasneje je odpihnilo tudi hišo sedmega palčka. Ta se je ustrašil in hitel na suho. V teku ga je kar naenkrat zgrabila zlobna čarovnica in ga odpeljala v hišo, narejeno iz sladkarij. Med potjo je za seboj po nesreči puščala sledi kruha. V hiši je čarovnica zaprla palčka v kletko in mu dala jesti.

Tudi drugi palček ni imel sreče, tudi njemu je odpihnilo hišico. A ni se prestrašil in jo je skušal popraviti. Ko je videl, da mu ne gre, se je napotil stran. Hodil je ure in ure, vse dokler ni zagledal gradu. Pred gradom je srečal zlobno mačeho, ki jo je poprosil za pomoč. Obljubila mu je, da mu bo pomagala in ga je vzela v hišo. Palček ni vedel, kaj ga čaka. Zlobna mačeha ga je prisilila, da ji je očistil ves grad. Ko je končal, je moral vse očistiti še enkrat. To je moral početi znova in znova. Brisal je tla, pomival posodo, čistil pepel ... vse dokler se ni tako utrudil, da ni mogel več vstati. Bil je žejen in lačen, a zla mačeha mu ni dala jesti. Naenkrat se je pojavilo dekle, umazano od pepela. Palček jo je klical Pepelka. Pepelka je palčku pomagala in mu dala jesti in piti. Ta ji je v zahvalo še naprej pomagal čistiti, da zlobna mačeha ne bi bila jezna.

Ostali palčki so imeli več sreče. Noč so preživali varno in v svojih hišah.

Rdečo kapico pa je začelo skrbeti za palčke, zato jih je začela iskati. Ni vedela, kje naj začne, zato je za pomoč poprosila sedem kozličkov. Razdelili so se in začeli iskati. Pri iskanju jim je pomagal še Ostržek. Dva kozlička sta našla volka, ki je ležal na tleh z velikim trebuhom, iz katerega se je slišal glas. Takoj sta poklicala Rdečo kapico. Rdeča kapica je prinesla škarje, iglo in nit. Prerezala je volku trebuh in iz njega izvlekla prvega palčka. Nato mu je trebuh tudi zašila. Druga dva kozlička sta zagledala drobtinice kruha na tleh in jim sledila. Pripeljale so ju do hišice iz sladkarij, kjer je nekdo prosil za pomoč. To je bil sedmi palček. Zlobna čarovnica je odšla iz hiše, zato sta kozlička vstopila. Rešila sta palčka in hitro so vsi trije oddrveli stran. Naenkrat so se pojavili še ostali palčki. Kozlički so jim razložili, kaj počnejo. Vsi so se zbrali in videli, da manjka še drugi palček. Iskali so ga ure in ure, a ga ni bilo. Skoraj so obupali, ko so zaslišali glasbo, ki je prihajala iz dvora. Zanimalo jih je, kaj se dogaja in so se napotili tja. Tam so zagledali drugega palčka in Pepelko, kako plešeta, ker sta premagala zlobno mačeho in njeni dve hčeri. Prosili so ga, naj se vrne nazaj domov. Pepelka je bila zaradi tega zelo žalostna in je predlagala, naj vsi živijo skupaj, na dvoru, saj je dovolj prostora za vse. Vsi so se strinjali. Naredili so zabavo za dober konec in živeli so srečno do konca svojih dni.

Anid Bešič, 6. a

Nekoč pred davnimi časi je nekje stala Mala vas. Otroci iz te vasi so zvečer vedno pozabili pospraviti svoje copate.

Nekega dne, ko so se otroci zjutraj zbudili, njihovih copat ni bilo več ob postelji. Mame so jim povedale, da jih je odnesla muca Copatarica, ki naj bi stanovala v gozdu za vasjo. Otroci so se odpravili v gozd iskat hišico muce Copatarice.

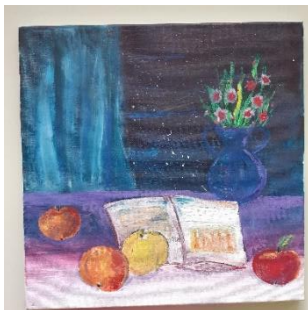
Ko se je hišica že pokazala na obzorju, se je prikazal hudoben gozdni mož. Vse je strpal v vrečo in se odpravil proti svojemu domovanju. Zelo je bil lačen. Doma je vse otroke požrl, ne da bi jih prežvečil. Zaspal je. Prav takrat se je po gozdu potikal dober gozdni mož. Videl je velik trebuh slabega moža. V njem se je nekaj premikalo. Vzel je svoj nož in z njim prerezal trebuh slabega moža. Ven so vsi srečni poskakali otroci. Z dobrim možem

so se odpravili k mucu Copatarici. Ta jih je že čakala z novimi copatki. Vanje je všila čarovnijo, zaradi katere se noben copat ne bo več izgubil. Če pa bo kateri od otrok čarovnijo izdal, nikoli več v življenju ne bo imel copat.

Tako. Zdaj je vse v redu. Otroci ne hodijo več v gozd brez staršev, pa še copatov ne izgubljajo več. Da le ne izdajo skrivnosti!

Maša Ahec, 6. a

Pred davnimi časi, za devetimi gorami, so v neki stari bajti živele tri sestre. Prvi, najstarejši, je bilo ime Trnuljčica, drugi Sneguljčica in tretji, najmlajši, Pepelka.

Trnuljčica bila vedno utrujena, Sneguljčica je bila vedno v naravi, Pepelka pa je ostajala doma in čistila hišo, saj mora biti hiša čista, ko pride gospodarica. Gospodarica je bila zlobna gospa. Tri sestre so jo morale ubogati, saj jih je vzela k sebi. Pepelka je morala očistiti dimnik, Sneguljčica je morala posaditi in zaliti rože, Trnuljčica pa pospraviti postelje.

Nekega dne pa so se vse tri zbrale v sobi in se glasno strinjale, da jih gospodarica izkorišča. Odločile so se, da si bo vsaka od njih našla službo in ko bodo dovolj zaslužile, bodo odšle in se preselile v novo hišo. A niti ena si ni mogla najti službe.

Sneguljčica je s palčki odšla v gozd. Mimo je prišla stara ženica, ki je prodajala jabolka. Sneguljčica je bila zelo lačna in je hotela enega kupiti. Ni imela denarja, zato je plačala kar z vazo. Ugriznila je v jabolko in omedlela. Ženica je odšla in se zraven zlobno smejala. Palčki so odšli po pomoč in med potjo srečali kralja žab. Povedali so mu, kaj se je zgodilo Sneguljčici. Takoj so odšli do nje.

Tudi Trnuljčica jo je iskala po gozdu. Ustavila se je, ko je zagledala veliko posteljo. Odšla je do nje in se ulegla nanjo. V tistem hipu jo je kralj teme začaral. Ni se več mogla zbuditi. Zbudi jo lahko samo poljub prave ljubezni. Kralj teme je okoli nje pričaral bodeče vrtnice.

Pepelka je izvedela, da gre gospodarica na ples, na katerem bo kraljevič iskal nevesto. Prosila jo je, če gre lahko zraven, a ji gospodarica ni dovolila. Naložila ji je goro hišnih opravil, zato je Pepelka obupala, se usedla na posteljo in jokala.

Kralj žab je medtem rešil Sneguljčico in z njo odšel do Pepelke. Z njuno pomočjo so vse opravili, a potrebovali so še Trnuljčico. Ponjo so poslali princa. Na trnju se je močno opraskal, a je pohitel in jo rešil s poljubom. Tako je našel svojo nevesto. Vsi so odšli na ples.

Skupaj so si kupili novo palačo in vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Ilani Rebol, 6. a

Nekoč pred davnimi časi so živeli trije prašički. Njihova mama jih je vse skupaj težko preživljala. Najstarejšemu prašičku je bilo ime Pipo, srednjemu Popo, najmlajši pa je bil Pipi. Ko sta Popo in Pipi odrasla, jima je Pipo predlagal, da gredo v širni svet in si poskušajo zgraditi večjo in boljšo hišo. Ko bi to naredili, bi prišli nazaj po mamo, in bi vsi skupaj živeli v novi hiši. Popo in Pipi sta se strinjala.

Mami so vse povedali, nato pa odšli. S seboj so vzeli material za gradnjo hiše ter vse prihranjene srebrnike in bronaste kovance. Dolgo so hodili in hodili, da bi našli pravo mesto za gradnjo hiše in na koncu so ga le našli. To mesto pa je bilo petdeset metrov stran od volkuljinega doma. A Pipo, Popo in Pipi tega niso vedeli. Volkulja, ki ji je bilo ime Snežinka, čeprav je bila vsa črna in je imela svetlo modre oči, pa je kaj kmalu izvedela, da je dobila nove sosede. Pipo, Popo in Pipi so ugotovili, da nimajo dovolj materiala za gradnjo hiše. Odločili so se, da gredo v vas k gospodu bobru.

Na poti so srečali Sneguljčico in sedem palčkov, ki so šli po živila k gospe papigi. Nekje na sredi poti so se srečali in Pipo, Popo in Pipi so palčke povprašali, če vedo, kako zgraditi večjo in boljšo hišo. Palčki so prikimali in skupaj so se odpravili po material in živila. Ko so prišli do mesta, kjer so gradili hišo, je Sneguljčica pujskom povedala, da petdeset metrov stran od tu živi volkulja Snežinka. Pujski so se takoj prestrašili, saj je Snežinka ravno takrat prišla iz gozda. Sneguljčica jim je rekla, da se jim Snežinke ni treba bati, ker je zelo ljubezniva. Pipo, Popo in Pipi ji niso verjeli, a so kasneje videli, da se Snežinka igra s palčki in palčki z njo. Kmalu za tem pa je Snežinka pozdravila Pipo, Popo in Pipija in res so se hitro vsi spoprijateljili. Snežinka jih je tudi vprašala, če potrebujejo kakšno pomoč. Pipo, Popo in Pipi so ji

vse povedali. To so slišali tudi palčki in Sneguljčica. Vsi so jim pomagali. Ko so končali z gradnjo hiše, so pujski odšli po svojo mamo.

Ko so mamo pripeljali do nove hiše, so ji povedali vse o Sneguljčici, Snežinki in palčkih. Mama je bila zelo ponosna na Pipa, Popa in Pipija, ker so ji zelo olajšali življenje. Tako so vsi živeli srečno do konca svojih dni.

Nik Kolenc, 6. a

Pravljič ni nikoli preveč ...

V močvirju sredi gozda se je namakal žabec Marjan. Ni bil prav pameten, trapast pa tudi ne. Znal je, recimo, loviti muhe tako kot vsaka navadna žaba.

Nekega dne je sklenil, da bo odšel na potep. Med potepanje je srečal želvo Majo. "O, Maja, že dolgo se nisva videla," je rekel.

In še res je, že odkar se je želva Maja preselila, je ni bilo videti nikjer okoli močvirja. Malo sta poklepetala, nato pa sta oba nadaljevala svojo pot. Žabec Marjan je prehodil že skoraj ves gozd, ko je ugotovil, da se je izgubil. Hodil je in hodil, a nikamor ni prišel.

Tako je pot nazaj iskal več dni, tednov, mesecev, a na koncu obupal. Očitno bo tam nekje sredi gozda Marjanov novi dom.

Tiana Bergant, 6. a

Nekega dne je majhen deček na koncu vasi pasel tri koze. Takrat so se po gozdu potikale tri želvice. Prišle so do travnika, na katerem je bil deček. Imel je hudobno mačeho, ki mu ni dala skoraj nič jesti. Želvice so šle k njemu in odšli so po svetu.

Imeli so se lepo. Nove sopotnice so dečku povedale, da na gori iz alg, ki jo varuje kraljica pajkov, leži suknjič, ki ima čudežno moč. Če si ga oblekel, se ti ni zgodilo nič hudega. Deček bi zelo rad imel suknjič. Na poti so srečali tudi orla. Povedali so mu za suknjič. On pa je povedal, kako hudobna je kraljica pajkov. Podira hiše,

uničuje pridelke in krade otroke. Vsi so se zelo prestrašili, ko jim je orel to povedal. Sestavili so načrt. Ko se je kraljica pajkov odpravila na potep, da bi našla kakšnega otroka, je orel poletel in vzel suknjič. Toda suknjič mu je padel in takrat

se je vrnila kraljica. Ujela ga je in mu dala delo. Moral je pospraviti celo njeno jamo. Medtem so ostali naredili nov načrt. Ena od želvic se je po algah povzpela do suknjiča, ki je ostal na polovici gore. Počasi, a zanesljivo. Kmalu se je na suknjiču drčala proti dolini. Prav takrat je na plano skočila kraljica. Pognala se je za želvico in pihala od jeze, saj je na noben način ni mogla ujeti. V dolini jo je čakal deček. Hitro si je oblekel suknjič. Želvice so se poskrile, on pa je šel reševati orla. Ni obupal. Tekel je do vrha gore, čeprav mu je kraljica ves čas nagajala. Na vrhu si je hitro vtaknil orla pod suknjič in se ves vesel in truden spustil v dolino. Tam so ga čakale želvice. Skupaj so se čim hitreje odpravili stran.

Od zdaj naprej so živeli srečno, suknjič pa so tudi posojali, če ga je kdo potreboval. Seveda jim je uspelo zaradi suknjiča. Pa tudi zaradi trde volje, ki so jo izkazali pri reševanju. Tako. Deček se je v treh dneh rešil mačehe in dobil sto novih prijateljev. To so bili namreč tisti, ki jim je posodil suknjič.

Maša Ahac, 6. a

Nekoč je živel zlobni znanstvenik po imenu Veliki Briht, ki je delal poskuse na živalih. Nekega dne je ugotovil, da še nikoli ni delal poskusov na udomačenih psih. Zato se je odločil, da bo, ko bodo prebivalci Javornika zaspali, odšel v tiste hiše, kjer imajo pse. Pokradel je čisto vse.

Ko so se prebivalci zbudili, so videli, da njihovih psov ni nikjer, zato so začeli lepiti plakate s slikami svojih psov. Veliki Briht pa se je hihital. Med temi psi sem bila tudi jaz, Lola. Ko smo stopili v sobo za poskuse, sem pogledala nazaj v vrata in videla kodo 5709. Najprej je Veliki Briht naredil poskus na mački po imenu Tačka. Ko je končal, nas je zaprl v samice in tam sem premišljevala, kako bi nas, čeprav me ostali psi niso preveč marali, vse rešila. Blizu mene je bila tudi moja prijateljica Kiki. Od razmišljanja sem

postala zelo utrujena, zato sem zaspala. Naslednji dan je Veliki Briht naredil poskus na Fifi. Medtem ko je Veliki Briht delal, sem s svojim smrčkom vtipkala kodo in vrata so se odprla. Šla sem skozi vrata in iz celic rešila še ostale živali. Zalajala sem in vsi, tudi Fifi, so mi sledili in smo pobegnili.

Vsi smo se vrnili k svojim lastnikom, vsi psi so me imeli raje in vsi smo bili veseli. Velikega Brihta pa so prijeli in je sam pristal v samici.

Nik Kolenc, 6. a

Nekega dne je na koncu vasi deček pasel tri koze. Igral je na piščalko in pel.

Nenadoma je zagledal belo svetlobo. Stekel je proti njej in zagledal vilo. Nosila je belo obleko in zlati lasje so se ji spuščali do pasu. Vila je rekla, da potrebuje njegovo pomoč.

»Prihajam iz dežele daleč proč. Tamkajšnji ljudje potrebujejo pomoč. Zloben čarovnik nas je zaslužnil. Mnogi so ga poskušali premagati, a nikomur ni uspelo. Zato sem izrekla urok, ki me je pripeljal do tebe. Samo nekdo tako dobrega srca ga lahko

premaga. Ali pojdeš z mano?»

Deček se je seveda strinjal, zato je z vilo sedel na ladjo. Vozila sta se sto dni in sto noči, a naposled le prispela. Dečka so odvedli na čarovnikov dvor.

»Zakaj si tu?» vpraša čarovnik.

»Prišel sem te premagat,« odgovori deček.

Čarovnik se začne smejati, vendar obljubi, da bo osvobodil kraljestvo, če deček opravi nalogo, ki mu jo bo določil. V enem dnevu mora priplezati na vrh zelo visoke pečine, tam nasekati drva, se spustiti dol in iz tega lesa izdelati ladjo. Če mu uspe, bo čarovnik sedel v ladjo, se z njo odpeljal in se nikoli več vrnil.

Dečka so zaprli v ječo, kjer naj bi prespal in zjutraj začel delati. Ker je vedel, da naloge ne more opraviti, je planil v jok. Tedaj se je prikazala dobra vila. Podarila mu je zvonček in mu rekla, naj ga strese, ko bo potreboval pomoč. Zjutraj je stekel do pečine. Stresel je zvonček in velika ptica ga je ponesla na vrh. Pozvončkljal je drugič in drevesa so bila podrta. Ves les je po vrvi spustil dol, nato pa se spustil še sam. Pozvončkljal je še tretjič in pritekli so palčki ter postavili ladjo. Nato so jo

potisnili v vodo in izginili. Čarovnik je moral držati besedo, zato je odšel in se ni nikoli več vrnil.

Vila je dečka nagradila z vsemi zakladi, kar si jih moreš zamisliti. Vrnil se je domov in njegova družina ni nikoli več živela v revščini.

Klara Špendal, 6. a

Prebrisani kuhar

Chichibio in Curado sta postala prijatelja in nekega dne sta dobila vabilo na ples v Veroni. Odločila sta se, da bosta šla, in sicer s konji.

Tako sta že dva dni jahala čez Padsko nižino in se v času obrokov ustavljala v krčmah, zvečer pa tudi prenočila.

Mirno sta večerjala, ko so k njima pristopili trije, že dobro okajeni možje. Proti Curadu in Chichibiu so bili prave omare in zaradi te ogromnosti sta se jih bala. Ti trije pa so jasno iskali pretep.

»Sedita za našo mizo!« je zarjovel eden izmed trojice.

Curado in Chichibio sta se spogledala, nato pa je grof odvrnil: »Oprostite, gospoda, a midva sva tu jedla prva.«

»Ampak to je naša miza!« je dejal drugi, ki se mu je pijača še bolj poznala.

»Gospoda...«

Tedaj pa je naprej stopil tretji in ga prekinil: »Čigava bo nocoj ta miza, bo odločil dvoboj!«

Že so si začeli pokati členke na prstih, ko je vstal Chichibio: »Veste to ne bi bilo pravično! Vas je več, pa še močnejši ste! Kaj ko bi raje tekli?«

»Ja, kaj pa počneš?!« ga je za rokav pocukal Curado.

Kuhar je nadaljeval: »Stavim, da sem hitrejši od vas vseh!«

Vsi trije so se mu zarežali: »To ti misliš! Torej, gremo teč!«

In so šli ven, kjer je bilo temno kot v rogu. Chichibio pa je imel načrt.

»Tekli bomo do tistega drevesa tam doli. Tja in nazaj, dvakrat!«

Možje so se umaknili, da bi se zmenili, kdo bo tekel in prav tako druga dva.
»Ti boš stal tam pri drevesu, jaz bom pa štartal. Tisti izmed njih, ki bo tekel, se bo utrudil, midva pa ne,« je rekel kuhar.
»In, če ugotovijo?«
»Tema je, pa še pijani so.«
Curado je prikimal.

In so tekli. Tekel je Chichibio in Francesco, eden izmed onih treh. Ta je kuharja prehitel že na pol poti, a je pri drevesu že sopihal kot nilski konj. Curado je začel teč še preden je ta dosegel drevo. Tako sta Curado in Chichibio zmagala.
»Imejta mizo,« je rekel Francesco, potem pa so se ponižano pobrali.

Ajda Zaveljcina , 9. b

Sreča v nesreči

Bil je običajen šolski dan. Napočil je čas odmora in s prijateljico sva se odločili, da si greva podajati žogo, ki jo je ona prinesla s seboj v šolo.

Sprva se mi ta odločitev ni zdela v redu, saj bi v razredu lahko marsikaj uničili, vendar sem na koncu privolila. Podajali in podajali sva si žogo, vedno močneje, nakar

je prijateljica žogo zalučala v okno. K sreči se ni zgodilo nič. Naslednji odmor sva se prav tako šli podajati in zopet je prijateljica žogo po nesreči zalučala v okno. Takrat se je zaslišal grozen pok. Vsi so se obrnili proti nama in postalo nama je zelo nerodno. Kmalu je v razred prihitela učiteljica in ker sva edini stali pri oknu, naju je poslala ven, da bi se pogovorile in ji razložili, kaj je bilo. Bilo me je zelo strah in s prijateljico sva učiteljici napletli nekaj laži, saj nisva hoteli dobiti kazni. Povedali sva, da se je v okno zaletela ogromna ptica, vendar nisva vedeli katera. Učiteljica nama ni verjela, zato se je šla v razred prepričati, kaj je res. Upala sem, da naju bo kaj rešilo in prav to se je zgodilo. Ko je pogledala skozi okno, je zagledala goloba, ki je bil pod oknom. Rekli sva, da je zagotovo ta golob kriv za nesrečo, saj se je zaletel v okno in učiteljica nama je začuda verjela.

Tako nisva dobili nobene kazni in hvala golobu, ki je bil takrat čisto slučajno na kraju nesreče. Tako sva se rešili iz zagate.

Laura Rijavec, 9. a

Glasbeni nastop

Na sončno nedeljsko jutro, ko se je Nina ravno zbudila, je v sobo pritekla njena starejša sestra. Sestri Maji se je čisto mešalo, saj dva njena najljubša violinista nastopata v Sloveniji. To je navdušilo tudi Nino, saj ona prav tako igra violino. Vse, kar si je želela, je, da bi nekoč igrala tako dobro kot onadva. Pogledali sta, kje in kdaj bo nastop. Na žalost sta ugotovili, da igrata dopoldne, in to sredi tedna, na šolski dan. Ker je Maja hodila že na faks, šole septembra še ni imela, Nina pa se je morala nečesa domisliti.

Naslednji dan, ko je šla v šolo, je celo pot premišljevala, kaj bi lahko rekla in kako bi se tisti dan izmuznila pouku. Nato pa je dobila idejo. Ker je tudi sama hodila v glasbeno šolo, se je spomnila, da na ta dan prav tako prirejajo nastop, vendar na njem ni igrala. Kljub temu je učiteljici rekla, da ima nastop in je v sredo ne bo v šoli. Ker je učiteljica vedela, da hodi v glasbeno šolo, je ni prosila za opravičilo. V sredo sta se z Majo odpravili na koncert. Imeli sta se imenitno in povrh dobili še njun avtogram. Naslednji dan je Ninina učiteljica nekako izvedela, da sploh ni nastopala v glasbeni šoli, zato jo je po pouku zadržala.

Ko sta bili po koncu ure sami v razredu, je učiteljica Nino vprašala, zakaj se ji je zlagala, Nina pa ji je odgovorila: »Saj nikoli nisem rekla, da grem na svoj nastop.« Učiteljici se je zdel ta odgovor zelo domiseln in ker tisti dan v šoli res niso nič posebnega delali, jo je spustila domov.

Špela Brus, 9. c

Prav posebno sporočilo

Nekega prijetnega poletnega jutra sem šla na sprehod po plaži, saj smo bili na dopustu. Poslušala sem valove, gledala nebo in se kar naenkrat spotaknila. Pogledala sem nazaj in videla vrhnji del steklenice. Potegnila sem jo iz peska in jo odprla. V njej je bilo sporočilo, na katerem je pisalo:

»Kdorkoli je dobil to steklenico v roke, naj bo hvaležen, da je lahko na obali, z vetrom v laseh in soncem v očeh. Tega se res ne zavedaš, dokler ti tega ne vzamejo. Jaz sem sedaj že zelo dolgo na galeji, obdan z lesom, šumenjem morja in vpitjem poveljnika. Sploh se ne spomnim, kako lepo je teči po plaži, čeprav se zdaj samo sprašujem, če sploh še znam hoditi. Roke so utrujene od neprestanega veslanja štiriindvajset ur na dan in sedem dni v tednu. Jemo samo kruh in vodo in še tega je zelo malo. Spim zelo redko. Pogrešam dom. Pogrešam svojo ženo, hčerko in sina. Tam, kjer sem jaz doma, imamo velik vrt. Pogrešam občutek zemlje med prsti in pobiranje pridelkov. Pogrešam tudi letne čase. Pozimi postavljanje snežaka in odmetavanje snega. Spomladi pomladansko čiščenje in sajenje rastlin. Poleti sonce, toplo sonce in dolge dneve. Jeseni pa seveda pobiranje pridelkov. Pogrešam svoje starše in večere ob ognju. Na galeji se pogovarjam z ostalimi, ki so tu, vendar to ni isto, kot če te otrok objame in ti reče, da te ima rad. Prej sem ti omenil svoje starše. Zdaj sploh ne vem, če so še živi. Če so, upam, da se zavedajo, da jih vedno nosim v svojem srcu tako kot ženo, hčerko in sina. Upam, da se zavedajo, kako razkošno spijo, pa čeprav v majhni postelji. Jaz tukaj sedim na leseni klopi in imam že veliko žuljev od veslanja. Moj nauk, ki bi ti ga dal, je, da sprejmi in uživaj v trenutku, saj se tudi ta izteče. Galjot.«

Bila sem šokirana. Nikoli si nisem resnično predstavljala, kako ljudje trpijo. Jaz sem razvajena. Vsi smo razvajeni, ker ne znamo ceniti stvari, ki jih imamo. Res je, kar je Galjot rekel: »Uživaj v trenutku, preden ti ga življenje in čas vzameta.«

Ema Markelj, 8. b

Groza na ladjici

Med poletnimi počitnicami smo se odločili, da bomo odšli na dopust na francosko obalo. Takoj, ko smo prispeli, sem odšel na plažo. Tam sem našel prozorno steklenico, v njej pa pismo. Pismo je bilo podpisano le z »Galjot«.

Še enkrat sem pozorno prebral pismo. Bilo je res grozno. Galjot je bil suženj na ladji. Pismo je bilo dolgo. Napisal je, da dela noč in dan, za zajtrk dobi kos starega, suhega kruha - in še to, če ima srečo. Razmere za delo so bile torej obupne. Iztrebki sužnjev

so bili na kupu v kotu ladje. Pravi, da se je širil obupen smrad, ki se je iz dneva v dan le še slabšal. Pravi, da nihče ni vedel, kaj naj naredi. Povedal mi je tudi, da bi rad šel nazaj domov, preden se mu na tej grozni ladji zgodi kaj hudega. Tistega, ki ni hotel veslati, so vrgli s krova v morje. Ni mu bilo več pomoči. Bil je žalosten, mogoče celo otožen. Med sužnji na krovu je vladala huda lakota. Iz dneva v dan je postajala hujša. Med sužnji je, kot je napisal galjot, obstajala in vladala vedno večja želja po uporih proti njihovemu nadzorniku, ki je bil na ladji glavni. On je odločal o tem, kdo bo šel v vodo in kdo ne. Nadzornik je imel ogromno hrane in pijače, imel je celo čisto vodo za umivanje. Vsega je imel preveč. Tisto, česar slučajno ni imel, pa je dobil takoj. Bil je zelo zahteven, od sužnjev je vedno zahteval trdo delo in hitro veslanje. Če ga nisi ubogal, so te vrgli v morje. Brez opozorila.

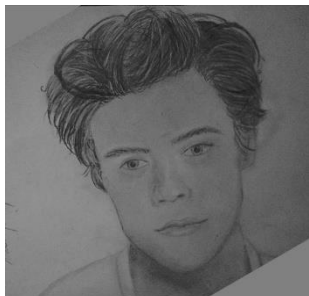
Tudi spati nisi smel. Take, ki so zaspali le za sekundo, so seveda vrgli v vodo. Napisal je, da je bil včasih srečen. Takrat, ko je bil doma. A je trdil, da se mu niti malo ne sanja o tem, kako je pristal na galejici. Tudi drugi sužnji tega niso vedeli. Upora niso želeli izvesti zato, ker bi jih čakale hude posledice. Hujše, kot le metanje z ladjice. Nekateri so sicer metanje v morje imeli za konec muke in trpljenja. A temu ni bilo tako. Nekateri niso znali niti plavati. On je sicer znal, a ni vedel, kako dolga je pot do kopnega. Zato si ni upal pobegniti.

Potem, ko sem prebral pismo, sem ga nemudoma odnesel na policijo. Napisano je bilo v angleščini, zato z branjem ne bo problemov. Povedali so mi, da me bodo obveščali o poteku akcije. Kmalu sem izvedel, da so vse sužnje na ladji rešili.

Jaka Fon, 8. b

Otožnost

Zadnje čase se zelo čudno počutim. Sem dobre volje, ampak otožna hkrati. Ta epidemija je trenutno pravo breme. Najhujše je, da verjetno vsak izmed nas pozna

nekoga, ki je prebolel oziroma trenutno trpi zaradi koronavirusa. Ko razmišljaš o epidemiji in o vsem, kar se dogaja, kar pozabiš na čas. Jesen že veselo opravlja svoje dolžnosti. Listje že odpada, grozdje je sladko in ohladilo se je. Čas se res ne ustavi.

Ko sem otožna, ponavadi poslušam glasbo. Jaz osebno obožujem K-pop. To je kratica za korejski pop. K-pop idoli so velikokrat otožni, ampak tega ne smejo pokazati. To se meni res ne zdi v redu. Svoja čustva moraš vedno pokazati. Jaz jih vedno pokažem (no, vsaj poskusim). Velikokrat se tudi pogovorim s prijateljico ali z mami. Vendar se včasih (gotovo boste mislili, da je z mano kaj narobe) pogovarjam z eno od svojih slik K-pop idola. Ime mu je Felix in včasih imam še boljši občutek, če se pogovarjam s sliko kot pa z živim bitjem. Vsak se po svoje spopada z otožnostjo in to nas bogati, da smo si različni.

V tem času so verjetno otožni tudi naši stari starši. Vendar, ker se jim ne smemo približati, jih lahko samo pokličemo po telefonu. Če se bomo z njimi pogovarjali samo deset minut, jim bo to zelo polepšalo dan.

Ema Markelj, 8. b

Ko smo otožni, smo zelo zelo žalostni. Kot da bi bil cel svet obrnjen proti nam. Zdi se mi, da k temu pripomore tudi jesen, sploh če z njo pride tudi novi koronavirus.

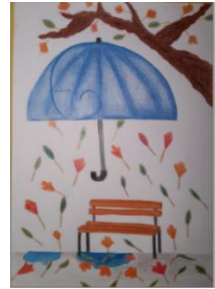
Jaz se proti otožnosti borim z branjem biografije, učenjem, čiščenjem sobe, včasih tudi z gledanjem televizije oziroma kakšnega dobrega filma. Poudarek na »dobrega«.

Zdi pa se mi, da kljub temu, da sem doma, to ni prav nič zelo hudega. Imam vse in še več, kar bi si želel. Mogoče celo izobilje. Seveda sem tudi zunaj, a le na vrtu. Če je vreme zelo sončno, ga izkoristim tako, da si na travo postavim ležalnik in berem knjigo. Tisto biografijo, o kateri sem že prej govoril. Ko jo začnem brati,

je ne morem nehati. Ker me zelo zanima, kaj se bo zgodilo na naslednji strani. In na še naslednji.

Seveda pa tudi klepetam s prijatelji. A seveda ne v živo, temveč preko družabnih omrežij. Tudi ta so torej nečesa vredna. Kdo bi si mislil!

Izogibamo se gneče, živila pa naročimo kar preko spleta. Včasih pa si zaželim česa sladkega in spečem torto. Ali pa vsaj piškote. Odvisno od razpoloženja v tistem trenutku.

Seveda pa delam za šolo. V trenirki, pa še to le v primeru, da se spravim iz udobja pižame.

Jaka Fon, 8. b

Išče me sreča

Sreča ni nekaj, kar doleti vsakogar. Najbolj sem srečna, ko sem s svojimi prijatelji, ker se ob njih dobro počutim. Menim, da so otroci srečnejši, ker imajo manj skrbi in težav. Srečo iščeš celo življenje. Nekateri jo najdejo v glasbi, družini, prijateljih ... Trdo delo te postavi tja, kjer te sreča lahko najde.

Katarina Žuber, 8. b

* * *

Sreča nas včasih obišče, a včasih jo moramo najti sami. Najbolj srečna sem takrat, ko vem, da sem prosta, ko mi ni nič več treba urediti in ko lahko delam, karkoli si želim. Sama mislim, da moji prijatelji močno vplivajo na mojo srečo, saj so velikokrat oni njen vir, saj se z njimi počutim najbolje. Po mojem mnenju so otroci najsrečnejši, ker imajo manj skrbi kot odrasli in tudi nimajo veliko odgovornosti.

Lena Ponjavič, 8. a

Mene sreča obišče, ko delam tisto, kar mi je všeč, ali ko sem z ljudmi, ki jih imam rada. Takrat se zabavam. Ko sem srečna, so skrbi manjše, ko pa sem žalostna, so še najmanjše stvari grozne. Opazila sem, da zelo prevzamem občutja sogovornika, še posebej, če je živčen, saj sem potem tudi jaz.

Po mojem mnenju so lahko srečni tako odrasli kot otroci. Vse je odvisno od tega, kakšne želje imajo, v kakšnem okolju živijo in s kakšnimi ljudmi.

Ne bo vsaka stvar osrečila vseh enako, niti ne bo vse enako užalostila.

Maja Erjavec, 8. b

* * *

Sreča me je že dostikrat obiskala. Nekajkrat me je tudi pri nagradnih igrah. Tudi sam jo iščem, a včasih nimam uspeha. Najbolj srečen sem, ko dobim skrivno darilo in se mi želja uresniči. Srečni so lahko tudi otroci, ki imajo starše, in starši so lahko srečni, ker imajo otroke.

Taj Justin, 8.a

Prešeren, kot ga vidijo osmošolci

Vrtinec so vidli čolnarji dereč, al Uršike videl nobeden ni več.

Lepa reč, a jaz tem oslarijam, ki so nam jih nakvasili v šoli, prav nič ne verjamem, meni je na uho prišla drugačna zgodba.

Vse do zadnjega verza res drži, vendar ko se je njeno lice dotaknilo vode, še ni umrla, kazni pa se vendar ni izmaknila. »Dokler ljubezen ne sreča te prava, Urška ti moja, mi boš molčala.« To so bile besede povodnega moža, preden jo je izročil tokovom Ljubljane. Le-ta pa jo je prinesla do brega, njenim očem neznanega kraja.

Urška odpre oči in se sprašuje, kje je. Vstane in želi zaklicati na pomoč. A kaj, ko ji glasilke niso glasova več dale. Mimo pride mladenič čedne postave, po imenu Jakob, a se že od daleč vidi, da je nizkega stanu. Zagleda Urško in svoj voz pripelje k njej. Vpraša jo po imenu, Urška molči. Vpraša, kaj počne tukaj, Urška molči. Vpraša, zakaj mu ne odgovori, Urška molči. No, končno se mu le posveti in jo vpraša, če mu ne more odgovoriti. Urška prikima in v tem preprostemu gibu je skrita vsa žalost, kar jo premore ta svet. Jakob to opazi in ji pomaga sestiti na voz ter jo odpelje s seboj. Ko prijezdita na njegov dom, ju njegova mati že na vratih pozdravlja, češ da si je končno našel ženo. Ko ji Jakob vse obrazloži, ji nasmeje kar zbledi z njenega lica, a jo še vseeno sprejme.

To, čemur mladenič in njegova mati rečeta dom, je bilo v velikosti Urškine dnevne sobe. Bila sta revna, a sta jo sprejela, Urška jima je pomagala na polju in se počasi nevede, vse bolj in bolj zaljubljala v Jakoba. Hodila sta na sprehode in se pogovarjala. No, ne moremo reči, da sta se ravno pogovarjala, Jakob je govoril, Urška pa pisala. Skratka, imela sta se lepo, dokler ni Urške v mestu zasledil nek bogat gospod po imenu Andrej. Želel je, da bi se Urška z njim poročila in Urška je privolila. Mislila je, da pravo ljubezen pomeni poroka. Kako se je uštela, je izvedela šele, ko je bilo prepozno.

Na poročni dan Jakoba ni bilo od nikoder. Urška ga je šla iskat in ga našla mrtvega ob bregu Ljubljanice, točno tam, kjer jo je on leto dni nazaj našel. Urški se je sesul svet in je jokala in jokala. Končno se je zavedla prave ljubezni in še v tistem trenutku se ji je glas povrnil. A v tistem trenutku bi zamenjala glas, svojo lepoto, vse, da bi bil le Jakob še živ. Vedela je, kdo ji je Jakoba vzela, zato jo prosila in moledovala povodnega moža, naj vzame njeno lepoto, njen glas, vse, kar ji je kadarkoli kaj pomenilo, samo Jakoba naj oživi. Povodni mož se je je usmilil in obudil Jakoba od mrtvih, a Urški vzela vso lepoto, ves žar, ki jo je krasil. Bila je prepričana, da je take Jakob ne bo hotel, saj ni razumela, da bi Jakob zanjo, tako kakor bi ona zanj, premaknil vse gore tega sveta, preplaval vsako morje in reko.

Odšla je. Jakob jo je iskal, a nikdar se nista našla. Skupaj sta bila le v mislih. Minil ni namreč niti en dan, ne ura, ne minuta, ko Jakob ne bi razmišljal o Urški in ona o njem.

Jana Čušin, 8. b

Rozamunda in Urška sta se skupaj pripravljali na srečanje. Dogovorili sta se z Ostrovrharjem in Apelom. Rozamunda je bila vsa na trnjih, ni mogla verjeti, da bo spoznala slavnega Apela in spet srečala tistega prevaranta, ki jo je zapustil zaradi tiste južne »lepotice«. Urška je bila vsa zgrožena, ko ji je Rozamunda povedala, kaj se je dogajalo v kloštru in kakšen bes čuti do Ostrovrharja.

Ko sta se uspeli pripraviti, sta odšli na dogovorjeno mesto srečanja. Že od daleč sta zagledali Apela in njegovo sliko cerkve svetega Marka. Obe sta pristopili in se mu priklonili. Apel pa je takoj spoznal, da sta to Rozamunda in Urška. Potem se jima je še on priklonil. Obe sta zaploskali. Takrat je Rozamunda na začetku trga zagledala tisto prevarantsko spako, Ostrovrharja. Takoj se je zapodila vanj in ga podrla na tla. Apel in Urška sta jo komaj držala stran, da mu ni izpraskala oči. Rozamunda se je končno pomirila, ko ji je Ostrovrhar povedal, da sta se z Lejlo razšla, saj meni, da je bila preveč ukazovalna. Ko se je Rozamunda dovolj umirila, da ni hotela vsako sekundo oslepiti Ostrovrharja, so sedli na ograjo mostu in si pripovedovali zgodbe o svojem življenju. Urška je povedala, da jo je ugrabil povodni mož in jo hotel odnesti k sebi domov, a se mu je izmuznila iz objema in splavala na breg. Ali Apel, ki je bil skrit za sliko in je prisluškoval, kaj drugi mislijo o njej.

Ostrovrhar je pripovedoval zgodbo o poroki, ko je Rozamunda spet skočila nanj in ga podrla, da je padel v Ljublanico. Urška je skočila za njim, a se je med skokom z glavo zaletela v steber in nezavestna končala v reki.

Lebdela je na gladini, Ostrovrhar pa se je začel zaradi težkega oklepa utapljati. Rozamunda se je prestrašila posledic in zbežala nazaj v klošter. Apel je stekel po pomoč, vendar je bil prepozen, saj sta Urška in Ostrovrhar tačas že utonila.

Rok Bučar, 8. a

Le čevlje sodi naj Kopitar. Mislim, da ljudje prevečkrat pozabimo na to in vtikamo svoj nos tja, kamor ni treba.

No, danes se bom malce pošalila na račun mojega atija. O kuhi namreč nima pojma, komaj da si zna jajca ocvreti ali pa hrenovko skuhati. Ampak, ko pa jaz ali moja mami prineseva na mizo kosilo, je pa kar naenkrat pojedel vso pamet tega sveta (in to z eno žlico).

»Sem si pa dala preveč smetane, to pa ni tako, kot je moja mama kuhala ...«

To naju obedve z mamico zelo jezi. Saj se ne bi jezili, če bi solil pamet pri stvareh, ki jih obvlada, ne pa pri teh, kjer nima niti najmanjšega pojma. Iz tega in še vrsto drugih razlogov Prešerna popolnoma razumem. Nikomur ni prijetno, tudi če se vanj vseskozi obrega nekdo, ki ve o čem govori. Kako šele človeku stopiš na živec, če pametuješ o stvareh, ki niso v tvoji pristojnosti. Sploh pa če gre pri tem za stvar, ki jo tako obvladaš (s tem ne mislim svoje kuhe, ampak Prešerna 😊), da te še danes nihče ni prehitel, se ti mora pa res privzdigniti pokrov.

Po resnici povedano občudujem prefinjen način, ki ga je Prešeren uporabil za posmeh Jerneju Kopitarju. Izbral je tako dober način, da še danes otroci v osnovnih šolah poslušamo o tem. No, pa nam pravite, da se med sabo ne smemo dražiti, še učite nas o tem. Skratka, vem, da bi bila moja reakcija precej bolj burna, kot pa je bila Prešernova. Ni pomembno, kakšna je bila, moja bi bila zagotovo hujša. Saj se vidim že pri kosilu, ko iz atijevega kritiziranja naredim celo dramo in se derem vseppek, kaj mu ni jasno in da bo naslednjič on kuhal in podobne stvari.

Menim pa, da moramo kritiko prav gotovo tudi sprejeti, če pride iz ust osebe, ki je za le-to pristojna. Ne govorim, da moramo prenašati nenehno pametovanje, ampak da nam, če bomo kdaj pa kdaj upoštevali kak nasvet, ne bo škodilo. Kritiko moramo tudi znati izraziti, tako ravno pravšnje, da ne zaboli in hkrati ni preveč prijazna. Tako jo bomo celo taki trmasti najstniki, kot smo mi, mogoče upoštevali.

Za zaključek pa nasvet, da naj se vsak drži svoje stroke, pa bo mir.

Jana Čušin, 8. b

Že od leta 2020 po vsem svetu kroži nevaren virus, ki se imenuje koronavirus. Potovanj praktično ni več, ni niti druženj, no, vsaj odsvetujejo jih, učenci ter dijaki se izobražujemo na daljavo, naši starši pa delajo od doma.

Med epidemijo koronavirusa pa so se našli tudi taki, ki seveda niso zdravniki, znanstveniki, farmacevti, medicinske sestre oziroma tehniki, ki pa na različne načine ljudi poskušajo prepričati, da koronavirus sploh ne obstaja, da nas zaščitne maske, razkužila ter vzdrževanje varnostne (socialne/družbene) razdalje sploh ne varujejo pred morebitno okužbo s tem zahtevnim virusom. Takih, na srečo, ni veliko. Hkrati pa sem bil, in še vedno sem, šokiran, da nekateri sploh ne zaupajo in

ne verjamejo več znanosti, medicini ter strokovno izobraženim medicinskim delavcem. Ti že dolgo časa trdo delajo, tako v Sloveniji kot tudi po celotnem svetu, da bi pomagali obolelim. Sam sem jim za dolge dneve dobesednega garanja izjemno hvaležen. In vem, da nisem edini. Kajti takih, kot sem jaz, je še ogromno. Veliko več kot tistih drugih. In tako je tudi prav.

Seveda ima vsak pravico izraziti svoje mnenje. In tudi to je prav. Vendar bi se lahko nekateri v takih primerih vzdržali popolnoma nepotrebni, v bistvu tudi neprimernih komentarjev, mogoče celo trditev. Kajti te so, vsaj v tem primeru, popolnoma neprimerne. Lepo je, da je vsak strokovnjak na svojem področju. Tako je tudi prav. Vendar naj se ljudje ne vmešavajo v področja, ki so jim tuja in se nanje ne spoznajo.

Kajti, le čevlje sodi naj kopitar!

Jaka Fon, 8. b

Moj pečat

Trenutno sem učenka devetega razreda, zato imam pogosto v mislih svojo bodočo srednjo šolo. Razmišljam o svoji prihodnosti. Trenutno o delu z ljudmi, mogoče v zdravstvu. Nisem še popolnoma prepričana. Vedno znova pa ob tem razmišljam, kaj me sploh veseli, kje bom pustila svoj pečat.

Sama zelo rada pomagam ljudem, še posebej, če so v stiski in če so majhni igrivi otroci, z veliko dobre volje, ki te hitro razveselijo ali spravijo v smeh, da se nasmeješ do solz.

Menim, da imam za to dovolj potrpljenja. Rada tudi ustvarjam in doma mi pravijo, da mi gre to dobro od rok. Toda za izdelke nimam nikoli ideje, ker nimam ravno bujne domišljije. Včasih imam dneve, ko rada pišem in bi lahko ves dan pisala, spet drugi pa so taki, ko se mi nič ne da. V šoli sem uspešna. Seveda ne obožujem učenja, kot ga verjetno večina ostalih najstnikov ne. Med poletnimi počitnicami z družino po navadi potujemo v tuje države. Tudi to mi je zelo všeč, še posebej, če nas pot pelje na obalo in v tople kraje. To so torej stvari, ki jih imam rada, in pri katerih vidim, da bi lahko naredila kaj več.

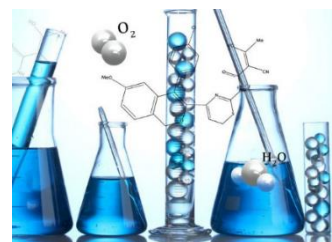
Če moram izbrati eno stvar, pa bi predvsem želela zapustiti veliko pozitivnih misli in optimizma, saj sem tudi jaz zelo optimistična oseba. Nočem, da so ljudje negativni, rada bi jih prepričala, da je pomembno biti pozitiven. Če mi uspe vsaj pri enem, je moje delo opravljeno. In če mi uspe pomagati enemu človeku, da mu bo lepše, prav tako.

Želim si, da bi se me ljudje spominjali kot zabavne in vesele osebe.

Ivana Kecman Kordež, 9. b

* * *

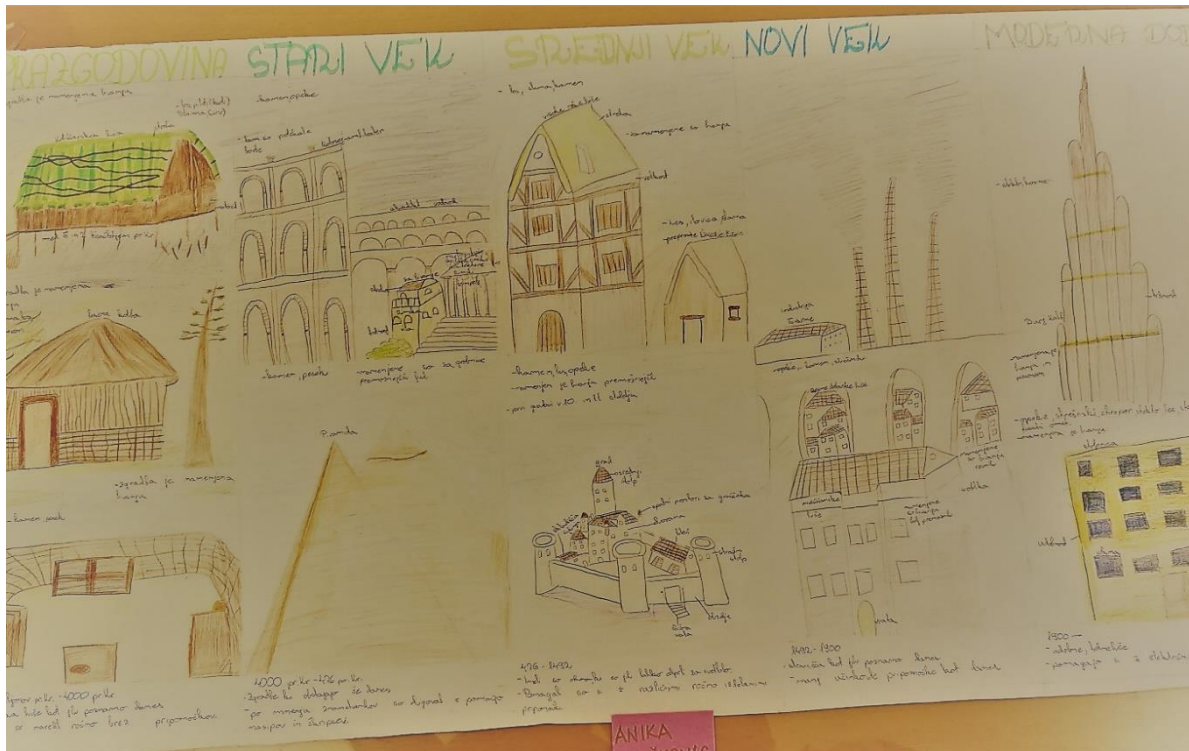
Sem navadna in povprečna najstnica in hodim v deveti razred. Želim si postati farmacevtka. Za hobi bom imela risanje, pisala pa bom tudi knjigo o svojem življenju in delu. Moj cilj je, da bi ustanovila svojo lekarno in pomagala obolelim ljudem. Mogoče si želim, da bi delala v kakšnem laboratoriju, raziskovala in odkrivala nova zdravila. Kot svoj pečat bi zapustila knjigo z zdravstveno in farmacevtsko vsebino.

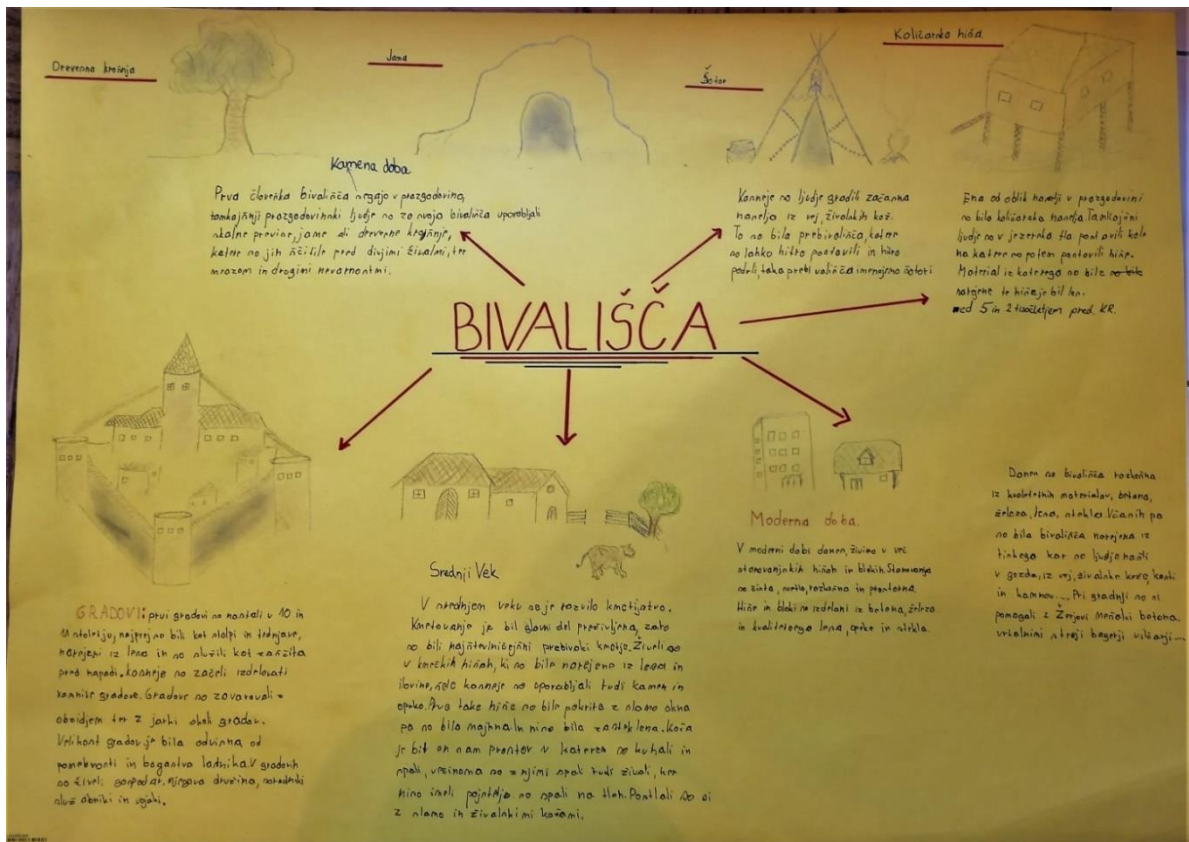
Karkoli bom že postala, pa si želim, da bi svojim naslednikom zapustila nekaj posebnega, nekaj svojega.

Lucia Karo Banko, 9. b

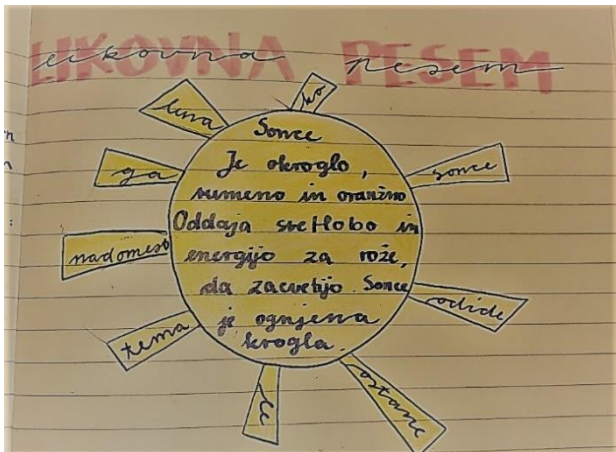

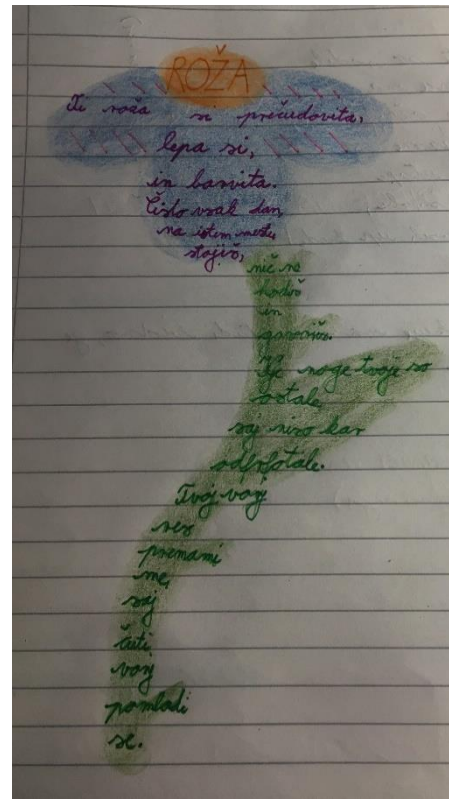
Anika Reškovac, 7. b

Mark Kesić, 7. b

Ana Kmet, 9. c

Kaja Košir, 9. b

Katarina Žuber, 8. b

Marcel Zupan, 6. b

Trina Sedej Alberto dos Santos, 6. b

Edi Mujčič, 6. b

Pesniški kotiček

Pesem ubogih učencev

(Poustvarjalno pisanje ob obravnavi egipčanske ljudske Pesem nosačev žita.)

Torbe in domače naloge
nosimo dan za dnem.
Glave prepolne so,
polne vse police.
Zvezki že padajo s polic.
Nam pa še vedno dajejo naloge.
Utrujeni hodimo domov in v šolo.

Katjuša Pelko, 9. b

Zvezke in učbenike nosimo že osem
let.
Dan za dnem.
Pet dni na teden.
Samo še eno leto in konec bo
trpljenja.

Matjaž Vunderl, 9. b

Učimo se učenci dan za dnem.
Naši možgani se hitro polnijo,
znanja imamo že čez glavo.
A učitelji in starši nas še kar silijo k
učenju.
Vsi smo že utrujeni,
ko beremo in pišemo dan za dnem.

Erazem Por, 9. c

Pisala in peresa
nosimo dan za dnem.
Peresnice prepolne so,
polne vse torbe.
Znanje že teče iz glav.
Nas pa še zmeraj priganjajo.
Utrujeni in z dolgočasni hodimo.
Naši hrbti so bron,
naše glave so zmešane,
ko poslušamo dan za dnem.

Svit Herman, 9. c

Dolga pot do zdravnika

Bila je mačka,
ki jo je bolela tačka.
Odpravila se je k zdravniku
in se na pol poti ustavila pri biku.

»Kam pa kam,«
jo vpraša bik.
Mačka odgovori:
»Čaka me zdravnik.«

Mačka se odpravi naprej po poti
in pred njo se znajdejo roboti.
Ona jih čudno pogleda,
nato priskaklja še kokoška soseda.

Kokoška kokodajsa
in se v robato nogo opajsa.
Vsi roboti so jezni,
ker so polni ljubezni.

Saša Delič, 6. b

Moja božična pesem

Pa le prišel je med nas,
predbožični čas.
Moj je to najljubši čas
in vam to povem naglas.

Smreko bomo okrasili
in še lučke nataknili.
Da jaslice bodo imele svoj jaz,
naredila jih bom kar jaz.

Piškoti dišeči bodo nastali
in nato v trebuščkih pristali.
Manjkala ne bo tudi potica,
ki jo bo spekla teta Mica.

Prijatelje bomo povabili,
da mizo dobrot bomo spraznili.
S polnimi trebuščki odšli bomo spat,
da zjutraj obdari nas Božičkov škrat.

Kiara Mlakar, 6. b

Bicikel

Zima zima bela,
kolo si mi vzela.
Komaj čakam na pomlad,
do takrat bi šel najraje spat.

Ko trobentica zacveti,
meni se na kolo mudi.
Poiščem čelado, preverim zavore
in že jo šibam »mi amore«.

Vabi me gozd, vabi me cesta,
zapeljem se iz vasi do mesta.
Včasih sam, včasih ne,
samo da padem ne.

Moj prijatelj skoči,
meni guma počí.
Zračnico zamenjamo,
nato pa progo speljemo.

Marcel Zupan, 6. b

Žiga

Žiga je prav tečen brat,
suh in majhen na pogled,
rad se z mucami ukvarja
in po drsališču s paki se poganja.
Šola ni mu dobra reč,
preveč učenja in znanja,
a matematika mu je zabavna,
saj števila rad prestavlja.

Pia Cuznar, 7. a

Kaj dela Mici

Mici je hrček
in ima prav lep roza smrček.
Podnevi spi,
ponoči pa rajat hiti.

Podnevi Mici spi,
le tu in tam v hišici kaj zašumi.
Kadar pa Mici podnevi ne spi,
takrat si rada gnezdo uredi.

Ko noč na plano pride,
Mici iz hišice svoje odide.
V kletki veliko igrač ima,
da se zabava lahko, kar se da.

Ko pa jutro spet pride,
v hišico svojo odide.
Tam se bo naspala,
da lahko se bo naslednjo noč spet
igrala.

Ema Pernuš, 6. b.

Zima

Že prihaja čas v letu,
ko je bolj mrzlo na svetu.
Sneg zapade, sonca ni,
kolesarjev ven več ni.

Otroci po hribu hitijo,
sanke, lopatke za njimi letijo.
Smučamo, sankamo, bordamo,
s čajem se pogrejemo.

Liza, moj hrček, se v hiško zapre
in že drnjoha zimsko spanje.
Vonjave v hiši: po piškotih in čaju,
to je kakor v zimskem rajju.

Zime res se veselim,
ker takrat res zaživim.
Glasno vpijem »hura«,
ko sneg prikaže se z neba.

Lan Pekolj, 6. b

Haiku-ji

Zima je mrzla.

Zunaj piha in sneži,
gremo se igrat.

Nik Kolenc, 6. a

Šola zaprta,

frizerji pa strižejo.

Adijo, pamet.

Rebeka Zupan, 6. a

Med rožicami

tam v visokih gorah

v letu štorkelej.

Maša Ahac, 6. a

Gazele

(Poustvarjalno pisanje ob obravnavi Prešernove pesmi *Gazele*, 6)

Ko te primem za roko, *ob meni si*,
ko objamem te močno, *ob meni si*.
V oblakih skupaj plavava,
misli sanjava toplo, *ob meni si*.
Skupaj greva do tja,
kamor nama bo zares lepo, *ob meni si*.

Laura Rijavec, 9. a

Sprašujejo, kam greš; ne vem,
potem povedo, česa ne smeš; *ne vem, kam grem, ne vem, kaj delam*.
Strah hodi z mano,
z roko v roki; *ne vem, kam grem, ne vem, kaj delam*.
Megla zapira mojo cesto,
kakor izgubljena mati s svojimi otroki; *ne vem, kam grem, ne vem, kaj delam*,
ni nobenih vrat,
le vratni oboki; *ne vem, kam grem, ne vem, kaj delam*.
Čakal naj bi me ti in me pospremil,
tudi ponoči te ni; *ne vem, kam grem, ne vem, kaj delam*.
Na mojih licih ni solz,
le črna vrana okoli mene leti; *ne vem, kam grem, ne vem, kaj delam*.
Upam, da kmalu uzrem luč,
saj srce že trpi; *ne vem, kam grem, ne vem, kaj delam*.

Ajda Zaveljcina, 9. b

Pravijo mi, naj se učim, *zato sem jezna*,
naj ob sedmih se zbudim, *zato sem jezna*,
šola je moja stvar, nič me ne skrbi.
Vsak dan za šolo vse naredim, *zato sem jezna*,
od učenja še znorim, *zato sem jezna*.

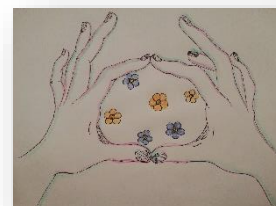
Ana Kmet, 9. c

V slona se je zaljubila muha, *jojmene*,
iz te moke ne bo kruha, *jojmene*.
Cele dneve toži, joka in žaluje,
nič ne je in zmeraj bolj je suha, *jojmene*.
Jo vabijo naj vstane, pride ven,
zato najraje bi postala gluha, *jojmene*.
Končno pride ven iz gnezda,
saj zadišala ji je juha, *jojmene*,
ki nobena se ne poje tako vroča, kot se skuha, *jojmene*.

Lucija Čušin, 9. b

Kaj je sreča, *si pozabil*,
da to ni denarja polna vreča, *si pozabil*.
Živeti življenje moraš začeti,
svetlo zažareti, *si pozabil*,
druga mnenja si uporabil,
naglas zapeti, *si pozabil*.

Viktorija Stefanov, 9. b

Moja glosa

(Poustvarjalno pisanje ob obravnavi Prešernove pesmi Glosa)

*Novo življenje zdaj nas muči,
bolezen veselje preč nam meče,
vsak nekoga izpod nosu privleče,
doseči si želimo uspeh in pogum.*

*Življenje zdaj je paradoks,
človek išče svojo moč,
nad bi odtaval daleč proč,
svet zaprt je v svoj boks.*

*Vsak dan smisel v nesmislu,
vsako noč razmišljamo o bistvu.
Pred meseci so se vsi trudili,
zdaj upanje so že izgubili.
Samo še politiki hodijo v gruči,
novo življenje zdaj nas muči.*

*Zdaj opravljamo že Sizifovo delo,
srce od zmede nam bo zavrelo.
Tavamo po prazni puščavi,*

iščemo nevidne oaze,
bolezen je priletela kot nevidne
kamikaze.

Iščemo izhod začaranem krogu,
vendar rešitve ne bomo našli na istem
drogu.

Svet je poln prestrašenih ljudi,
v normalo nazaj se nam mudi,
bolezen veselje preč nam meče.

Spominjamo se zabavnih časov,
lepe glasbe in petja,
občutkov zabavnega početja,
dolgo odmevanje glasnih glasov,
nastal bo nov tip sedimentov.

Zdaj mafija je na kolesih,
upor ljudi v političnih očesih,

laži so na platnicah,
nesmisla v resnicah,
vsak nekoga izpod nosu privleče.

Ljudem se zdijo pametni primitivci,
iščejo rešitev, a potem so krivci.

Po novem hočejo vsi na Mars,
v glavi sama sivina,
kdaj bo spet milina,
kdaj bo modro spet nebo,
v srcih veselje,
med ljudmi pa razum.

Skupaj moramo dati svoj um,
doseči si želimo uspeh in pogum.

Špela Brus, 9. c

Obsojena zaradi tihotapljenja - realistične zgodbe

(Zgodbe so nastale po časopisni novici »Obsojena zaradi tihotapljenja več kot tisoč kaktusov«)

Vsako leto grem na daljše potovanje v tuje države. Prejšnje leto sem si izbrala Kitajsko, Indijo in Avstralijo. Vsakič doživim veliko zanimivih dogodkov, veliko se naučim o kulturah in dobim izkušnje. Potujem z letali. Tudi lani sem.

Iz Slovenije sem najprej letela v Indijo, kjer sem preživela nekaj dni. Nato pa sem odpotovala na Kitajsko. Kot običajno sem šla skozi vse kontrole, kjer pregledujejo prtljago. Opazovala sem ljudi, ki so bili iz različnih držav, govorili so različne jezike. Nato pa se mi je pogled ustavil pri neki čudni, smešni ženski. Njene noge so imele gromozanske bule, ki so bile različnih oblik, nosila je zelo velike škornje, ki so se ji na vsakem koraku sezuvali. Nosila je debel plašč, vsaj tako je bilo

videti. To se mi je zdelo zelo čudno, ker sem bila sama oblečena v kratke rokave in tanjšo jopico. Res je, da bi lahko potovala v Sibirijo in se je že vnaprej oblekla v debelejša oblačila. Ampak ni mi dala miru njena hoja. Videti je bilo, kot da bi jo nekaj bodlo v noge. Veliko ljudi je spustila prek vrste.

Pred letom sem imela še približno eno uro, zato sem odšla še na stranišče. Začela

sem si umivati roke, ko je mimo mene pritekla tista čudna ženska, za njo se je zaslišalo vpitje v tujem jeziku in lajež psov. Hitro je odšla v najbližjo kabino. Za seboj sem nato zagledala varnostnike, ki so me v angleščini nekaj vprašali. Nisem jih razumela, ker so govorili zelo nerazločno angleščino, mešano z mandarinščino (kitajščino). Nisem jim dala prvega odgovora, vsaj tako se mi zdi. Varnostniki so namreč začeli z odpiranjem kabin. Nato so našli, kar so iskali. Ženska, o kateri sem vam pripovedovala, je v straniščno školjko nekaj metala. Nisem ravno videla kaj, ker so me »nagnali« iz stranišča. Poiskala sem najbližje stole in odložila svojo prtljago. Čez nekaj minut so skozi vrata prišli varnostniki z vklenjeno žensko in vrečo, polno kaktusov in rastlin.

Sama sem nato odšla naprej na svoje potovanje do Avstralije.

Včeraj pa sem pri poročilih opazila tihotapko bodljikavih rastlin. Seveda me je zelo zanimalo, kaj bodo povedali. Izvedela sem, da je tihotapila kaktuse na Novo Zelandijo. Rastline bi lahko močno ogrozile tamkajšnji ekosistem. Zaradi kaznivega dejanja je dobila dvanajst mesecev strogega nadzora in opravljanje družbeno koristnih del. Povedali so tudi, da je dobila dokaj milo kazen.

Ta izlet se mi je močno vtisnil v spomin.

Ivana Kecman Kordež, 9. b

Sem Lorin, stara sem 21 let in letos sem se začasno preselila na Kitajsko. To je zame res zelo velika sprememba, a se bom nanjo morala navaditi. Sem sem se preselila zaradi očetove službe. Moj oče je geolog in ima zelo rad rastline. Vsak dan moram poslušati in gledati dokumentarce in razlage o rastlinah. Včasih mi je bilo to še zanimivo, a zdaj zmeraj manj. To delam samo zato, da bi bil moj oče

srečen. Zadnje čase ni več pri močeh. Ima neko hudo bolezen, a jo skriva pred mano. Strah me je, da ga bom izgubila.

Ko je danes prišel domov, mi je rekel, da ga nekaj dni ne bo, ker mora opraviti nekaj raziskav v zvezi s službo. Odločila sem se, da bom v teh dneh nekaj naredila. Moj oče obožuje kaktuse in jih ima celo zbirko. Manjkajo pa mu nekatere vrste. Odločila sem se, da mu jih priskrbim.

To mesto je res veliko, a sem približno vedela, da je nekje velik park s kaktusi, po katerem je mesto tudi poznano. Hodila sem po cesti, od ulice do ulice, in ga na koncu res našla. Bila sem res presenečena, saj je bil veliko večji, kot sem pričakovala. Tja sem prišla pozno zvečer, zato je bil park že zaprt. Nikoli si nisem mislila, da bom naredila kaj takega, a splezala sem čez ograjo. Ves čas sem imela v mislih, kako vesel bo oče, ko bo dobil nove rastline. Tako sem se sprehajala po parku in iskala vrste, ki jih oče še nima. Vrst je bilo res ogromno. Na koncu sem nenadoma zagledala, čisto na vrhu stene, na zgornji polici, najlepše kaktuse, kar sem jih kdaj videla. Vzela sem jih in se hitro odpravila domov. Počutila sem se kot kakšna kriminalka na begu. To, kar sem naredila, sem ponovila vsak dan, ko sem bila sama. Vsakič mi je uspelo. Nihče ni mogel niti posumiti, da sem bila jaz, saj sem kaktuse vsakič skrila v svoje nogavice. A zadnji dan se je vse končalo. Opazila sem, da mi je nekaj kaktusov med potjo padlo. Začutila sem, da sem v nevarnosti. Preštela sem vse kaktuse in sem jih naštel kar tisoč. Vedela sem, da so vredni celo premoženje. Nenadoma sem se močno prestrašila. Pograbila sem vse kaktuse in jih stlačila v kovček. Z letalom sem v strahu odletela nazaj na Novo Zelandijo.

Ta zgodba se je na koncu končala žalostno. Na letališču so me namreč odkrili. Oče ni bil nikoli vesel. Vse, kar sem naredila, je bilo zaman. Postala sem slaba oseba in nisem si mogla oprostiti.

Kaja Košir, 9. b

Kaktusi so moje najmanj priljubljene rastline. Bodejo, pa še grdi so. No, to je moje mnenje. Ko sem bila majhna, sem nekoč stopila na enega. Babica jih je namreč ljubila z vsem srcem in imela jih je povsod. Na kratko; sovražim kaktuse.

»Lidia, novo pošiljko imava,« je rekel Kevin, ko sem prišla domov iz fitnesa. S Kevinom sva živela skupaj že deset let. Spoznala sva se v srednji šoli in v zadnjem letniku postala par.

»Kakšno pa?« sem vprašala iz veže, kjer sem se sezula. Ni mi odgovoril. Torbo sem pustila na hodniku in ko sem prišla v dnevno sobo, me je zadelo. Povsod so bili ti grdi kaktusi! Povsod! Lončki so stali na mizici, okenskih policah, na foteljih in kavču, še na tleh so bili.

Kevin je zavzdihnil in mi pojasnil: »David je dostavil tisoč dvesto sedem kaktusov. Rekel je, da so izjemno redki in dragoceni. Tudi

plačal nama bo dobro.«

Moj obraz je verjetno izražal presenečenje, a dejansko nisem imela komentarja na to. S Kevinom sva se preživljala s tihotapljenjem. Tihotapila sva vse od drog, na primer kokain in tabletko ekstazija, cigaret, do hrane in tekstila, nekoč sva tihotapila celo kamne. In nikoli naju niso ujeli.

Nikoli, dokler niso prišli kaktusi.

Takoj sva začela z akcijo. Treba je bilo doreči vse kaj-e; kam, kje, kdaj, koliko in, najtežje, kako. V torbe ne bi šli vsi ti lončki, zato je ta ideja odpadla. V škatlah tudi ni šlo. Po pošti? Ne. Ko sva že obupano ždela med ogabnimi kaktusi, pa je vzkliknil: »Dobil sem idejo!«

Takrat je moj predragi Kevin na plan privlekel nogavice. Sprva sem se smejala tej neumni ideji, ko pa sem dvakrat premislila, se je izkazala za genialno. V treh dneh sva nabrala čez tisoč nogavic in vanje stlačila kaktuse.

Nogavice so bile popolna kamuflača.

Čez teden dni sva bila na letališču. Zmenila sva se, da bom jaz odletela na Novo Zelandijo in pretihotapila kaktuse. Imela sem dober občutek. Ob slovesu sva se poljubila, potem pa sem samozavestno odkorakala proti varnostnemu pregledu.

Ko so policijski psi začeli lajati in teči proti meni, mi je srce padlo v hlače. Stekla sem na stranišče in se poskušala hitro znebiti teh ogabnih rastlin. Roke so se mi tako tresle, da sem komaj odprla torbo.

V tistem so v prostor prišli varnostniki s psi in me zasačili. Psi so lajali kot nori! Prvič v več kot desetih letih so me ujeli. Besna sem bila, da se mi je iz ušes kadilo. Vse to zaradi teh hudičevih kaktusov!

Ajda Zaveljcina, 9. b

Vrana, ki je mela dost

(Besedilo je nastalo med pripravami na Cankarjevo tekmovanje)

Zgodbe »Vrana, ki je mela dost« si nisem izbrala, ker bi mi bila všeč. Celotna knjiga se mi namreč zdi kar dobra definicija dolgčasa. Izbrala sem jo, ker se zgodba ujema z mojim počutjem, s počutjem vseh ljudi. Vsi imamo dost. Dost osamljenosti, dost politikov, dost vsega skupaj. Dost imamo zgodb o družinskih tragedijah, ker so imeli dost kakor vrana in se jim je »pomedlo«. Ampak najbolj pa se mi zdi, da imamo dost tega, ker ne moremo storiti nič, lahko samo čakamo in čakamo in upamo na boljše čase.

No, pa pustimo zdaj to in se vrnimo k zgodbi. Ob branju te zgodbe se mi je zdelo, kakor da bi jo pisatelj pisal zdaj, v tem trenutku. Motiv kar kliče po sedanjosti, kar se mi zdi zelo zanimivo, kakor da bi pisatelj vedel, kaj se bo zgodilo v tem tragičnem letu. Ne bi se mogla bolj strinjati z zaključkom zgodbe. Res je tako, da vse prevečkrat nastradajo tisti, ki so nedolžni. Menim pa, da je tukaj avtor govoril predvsem o ljudeh, da je bila vrana le prisposoba, ljudje se namreč vse premnogokrat obnašamo kakor vrane, brezglavo letamo in »kavsamo« vsepovprek, le da to počnemo z besedami, ki zabolijo bolj kakor kljun. Moje mnenje je, da so jo bolje odnesli tisti v zgodbi, kakor pa jo odnesejo naše žrtve. Rana se zaceli, beseda pa ostane in te lahko hudo, prehudo zaznamuje.

Vrani se je zmešalo, kot se zmeša mnogim ljudem, o katerih poročajo pri poročilih. Kar zmrazi te, ko poročajo o samomorih, umorih ... Kaj vse ljudje delajo, ko imajo vsega dost, ko postanejo vrane.

Ne vem, kaj se bo zgodilo, z vsem srcem pa verjamem, da nam bo uspelo. Verjamem, da bodo spet prišli dnevi, ko bomo brez skrbi objeli svoje prijatelje, prišli bodo dnevi, ko se bo ta nenehna negotovost razblinila in posijala bo luč, luč ljubezni, prijateljstva in zaupanja.

Medtem pa moramo paziti in zdržati, da ne bomo končali kakor vrana.

Jana Čušin, 8. b

Angleški kotiček

Listen to the wind,
it talks.
Listen to the silence,
it speaks.
listen to your heart,
it knows.

-Native American proverb-

INDIANS

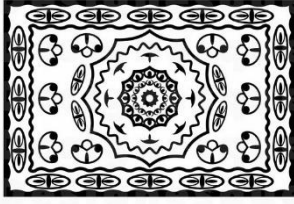
In 1492 Christopher Columbus came to America but he thought he was in India. He didn't discover just a New World, he found a new people too and called them Indians.

Indians lived in tribes. There were many of them and each tribe had its own chief. They didn't live in houses, they lived in tents and moved a lot from a place to place. Indians had their own languages and religions.

They painted pictures on tipis. They ate buffalo meat but they had to hunt the animals first. Buffalo's skin was used for clothes and shoes, bones for knives and arrows. Indians used dogs for hunting, until Spanish settlers came. Some of their horses escaped and Indians learnt how to ride.

Indians loved their children. Mothers carried babies on their back. Children didn't go to school, they learnt everything from their parents; boys learnt how to hunt and girls how to make tents. Indians lived without money for 13,000 years.

Now, some Indians live on reservations but most of them moved to cities and live a modern life. A lot of them are unemployed.

They still try to keep their culture and traditions alive.

They make beautiful rugs and baskets. Many Indians have completely assimilated into American way of life and have replaced their languages with English.

Ajda Zaveljcina, 9. b

SLOVENIA

Slovenia is a smaller country by the Adriatic sea (in southern/Balkan/central Europe). Its land size is 20.273 km², and it borders 4 countries: the longest of them is the border with Croatia (to the east and south), as well as it borders Italy (to the west), Austria (to the north), and Hungary (to the north-east).

Slovenia has just a bit over 2 million inhabitants, which are known for their kindness (sLOVEnia ☺) , diligence and hospitality.

The capital, as well as the biggest city is Ljubljana, located in ''the heart'' of this beautiful country. Its highest mountain is Triglav (2864 metres), the longest river is Sava (with the length of 990 kilometres).

The prettiest lake is lake Bled, which is also one of the biggest tourist attractions. However, the deepest lake is lake Bohinj. Lake Bohinj is usually not as crowded.

The most popular sports are football and skiing (due to the Karavanke and Julian Alps, as well as many more mountain ranges, mostly in the region of Gorenjska).

The language spoken in Slovenia is Slovenian.

I like Slovenia. I like it because it is a nice, as well as one of the safest countries in the world. I would LOVE it if it had more of its coast, so that people would consider taking a summer vacation in Slovenia—instead of that, everybody goes to Croatia (I'm also considered as everybody...)

My favourite word in Slovenian would probably be morje (sea) or plaža (beach), maybe even poletje (summer), as I wait for the pleasant warm weather every year to go cycling. But, until that finally happens, I just have to wear sweaters and jackets...

Jaka Matija Fon, 8. b

MY FAVOURITE MEAL

My favourite meal is Christmas dinner. I usually have it at my grandparents' house. We have it at about 5 pm. I eat Christmas dinner with my family: my parents, my brother, my uncle and my grandparents.

My grandma prepares French salad and cold cuts, different kinds of spreads, cheese, pickles, sour peppers, mushrooms ... Adults drink wine, but me and my brother drink apple juice. We always eat orehova or makova potica (walnut or poppy roll) for dessert.

I love Christmas dinner. French salad is my favourite one and I like spending time with my family.

Ivana Kecman Kordež, 9. b

POEM 1

Happiness comes now and then,
we cannot be sure just when.
But when it's there enjoy each hour
because happiness has such a power.

Lucia Karo Banko, 9. B

POEM 2

Birds are flying in the sky,
frogs are hopping very high.

I hear a little baby cry,
mom is singing a lullaby.

Everyone is looking at the bright blue sky,
everyone is smiling and so am I.

But on the other hand,
there are people staring in the sky,
there are people walking by,
with the sadness, darkness in their eyes,
hoping for a better life.

Ivana Kecman Kordež & Ajda Zaveljcina, 9. b, Špela Brus, 9. C

LIFE IN THE FUTURE

* * *

In the future the school week will probably be shorter. Children will be talking to computers and robots, because they will have feelings. Teachers will be replaced by robots. Robots will teach the same things as now, but in a different way. But I think children won't go to school. Probably learning will take place online. Children will learn from computers and television. Unlikely student's desks will be motorised, they probably won't drive them like cars. Children will also learn while they sleep. And people will wear glasses for looking backwards. But I think our way of learning is better than it will be in the future.

Ana Kmet, 9. c

* * *

Life in the future will be very different from now. We will probably have flying cars, speaking computers, human-sized robots ...

The robots will be used in every job that we know. They will teach, clean, build, drive...

They will be a big part of our lives. We will most likely have them in our homes, to do chores instead of us. We already have dishwashers and washing machines, we can only imagine how many new inventions there will be in the future.

Maybe event sports and activities will be virtual. That would be bad in my opinion.

Maybe we will have to live underground because the oxygen will be so poisonous from all of the factories etc.

We will live in small apartments with our families and there will be an elevator to bring you to the floor. If you would want to go outside, you would need a gas

mask to breathe and walk around. Our food will be prepared with small pills and the only sun light we will be simulated by a light bulb. The water will be filtered or melted from the bottom of icebergs, where it is not be poisoned yet.

Luka Matkovič, 9. c

* * *

In the future, everything will be about computers and programming. In the house, we will be able to turn everything on and off remotely, with the help of telephones.

Everyone will have their own robot. Housework will become easier, mostly will be done by robots. When possible, the robots will do easier and more boring things instead of us such as washing the dishes, vacuuming, watering flowers...

We will be able to do other, more interesting things like playing games and hanging out with friends.

We will be able to drive further on holidays because the car will drive itself instead of us. Because of that, we will come to the sea rested and we will be able to enjoy it our holidays immediately.

Anže Kučina, 9. b

* * *

How will life in the future look like? Some say that development of technology will bring flying cars, robots will be a part of our community and we will talk to computers. Computers will choose movies and music to us and schools will have

lessons where computers will be teaching in 3D. They say books will become useless.

I actually hope our future won't look like this. In my opinion there already is too much technology in our lives. When I was younger, like seven year old, I didn't have a mobile phone and a fan was the greatest achievement in my room. Children now talk about whose phone is better. There is big difference, and I'm only fourteen. I believe it was good for me not having phone. If people in the future will be connected with computers even more, I don't like to imagine, where this will this lead us to.

Ajda Zaveljcina, 9. b

ABOUT ME

I am Lena and I have long straight brown hair. My eyes are blue-green. I am normal height for a girl, because I am 173 cm tall. I'm chubby and my legs and arms are long.

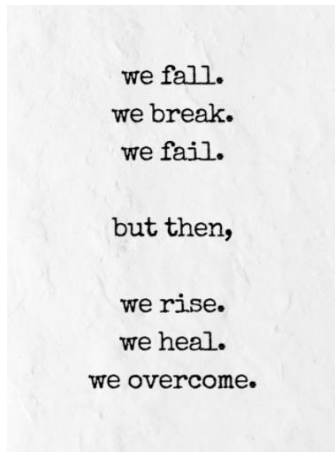
I am a very calm and positive person. Sometimes, when I'm excited, I can be very cheerful. I'm also brave and relaxed, usually honest.

Right now I'm wearing a white TV show themed hoodie. I also have a new tracksuit.

My hobbies are playing the saxophone and watching TV shows or movies. I like swimming, playing volleyball, travelling and hanging out with my friends.

Lena Ponjavič, 8. a

My name is Ema Markelj. I am 13 years old and I go to Koroška Bela elementary school. I'm in the 8th grade. I am 161 cm or 5'2 ft tall. I have curly dark brown hair of medium length. My eyes are dark brown like my hair. They look like almonds. I have one birthmark on my face. I am friendly and I am always ready to help. I am polite because I never judge the book by its cover. I can say that I am pretty funny because I can make people laugh. I am an honest person; I always tell people what I think. I am actually hardworking because I really do whatever it takes for a good result. I am currently wearing a pink T-shirt, a black hoodie, baggy pants, and black socks. This is my favourite outfit. It is also the most comfortable one. I really like dancing. This is one of the few things where nobody can tell you what you are doing is wrong. You have your own unique style. So dancing is not just my hobby but also the best way to express myself.

Ema Markelj, 8. b

I am about 160 cm tall and I weigh about 50 kg. I have light brown hair and brown eyes. I have a scar under my mouth and I wear glasses.

I'm very noisy. I've talked a lot since I was a kid. My mum often says that I talked before I could walk. I think that I'm very honest because I always tell what I think. I'm an impatient type of a person. I always want things to be done immediately. I'm a very good friend; I can always bring a smile on your face. I'm very sporty; I just love everything about it.

Now I'm wearing a pink T-shirt and black leggings. My favourite clothes are hoodies, Leggings, T-shirts, trainers, happy socks ...

I'm a very busy person. I have swimming trainings every day, sometimes even twice a day. I also train during the weekends. I play the violin in the orchestra, too.

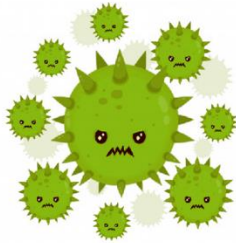
In my free time I like drawing, hiking, skiing and reading. I'm a big fan of books, I just love them.

Jana Čušin, 8. b

CORONAVIRUS – VOCABULARY

1. GENERAL

CORONAVIRUS

HAND SANITIZER

SOAP

FACE MASK

PANDEMIC

QUARANTINE

2. SYMPTOMS

FEVER

COUGH

SORE THROAT

HEADACHE

SHORTNESS OF BREATH

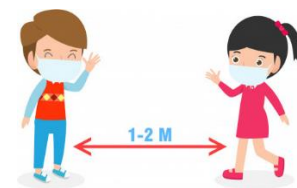
3. PREVENTION

WASH HANDS

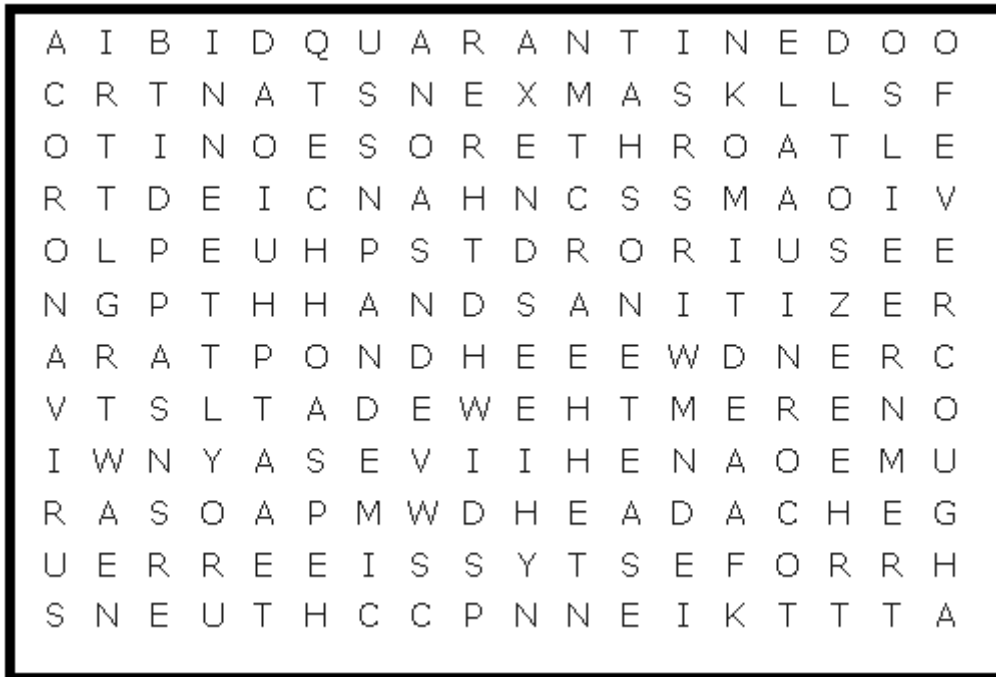

WEAR A MASK

SOCIAL DISTANCE

4. FIND THE WORDS:

CORONAVIRUS FEVER HEADACHE PANDEMIC SOAP COUGH
HAND SANITIZER MASK QUARANTINE SORE THROAT

